

[Lange.]

Varer, som er frembragt eller tilvirket i det Forenede Kongerige.“

En saadan Artikel kan rumme meget, og i Virkeligheden er der ingen af Rigsdagens Medlemmer, i hvert Fald ikke mange, som er i Stand til at sige, hvad den Bemyndigelse betyder, som man her giver den danske Regering. Hvad er det, den danske Rigsdag her tager Medansvaret for? Artikel 2 indeholder to meget vigtige Ting: en vidtgaende Bemyndigelse for Regeringen paa et fuldkommen uklart Grundlag, ganske uklare Bestemmelser om de Forpligtelser, vi paatager os. Ingen kan af denne Artikel se Forpligtelsernes Rækkevidde. Men saa indeholder Artiklen en anden efter vor Opfattelse ogsaa meget vidtrækkende Bestemmelse, nemlig den, at man skal tildele rimelige Bevillinger, hvad der vil sige, at vi ikke alene indtil 30. April 1937, men ogsaa i Tiden derefter er bundet til Valutaattestsystemet; der er, saaledes som Artiklen er affattet, ingen Begrænsning ud over den, at vi kan sige Englandsaftalen op, men det er ikke meget nærliggende, at vi skulde komme i den Situation, og derfor betyder det, at Rigsdagen binder sig til Valutaattestsystemet ud i en uvis Fremtid. Den gældende Valutalov løber næste Aar ud, men hvis den danske Rigsdag vil paatage sig et Medansvar for denne Aftale, har hele den danske Rigsdag bundet sig til Valutaattestsystemet ud over den 1. Januar 1938, og det kan mit Parti ikke være med til.

Det betyder ikke, at vi ikke erkender Vigtigheden af Handelsaftalen med England; vi er fuldt klar over, hvilken vidtrækkende Betydning det har for det danske Samfund, for det danske Erhvervsliv, for dansk Landbrug, at vi har en Aftale med England, ligesom i og for sig det samme er Tilfældet, naar det gælder en Aftale med Tyskland. Vi har jo en Række Aftaler, men ingen kan være i Tvivl om, at Handelsaftalerne med England og Handelsaftalerne med Tyskland er Fundamentet for det danske Samfunds økonomiske Udvikling, for det danske Erhvervsliv. Det er imidlertid ikke nok, at vi har Handelsaftaler, det afgørende er, om disse Handelsaftaler er af tilfredsstillende Indhold. Paa disse Aftalers Indhold har, som jeg allerede har sagt, Rigsdagen ingen Indflydelse, og i det store og hele har Rigsdagen heller intet Kendskab til dem. Der er Medlemmer af Rigsdagen, som f. Eks. gennem det udenrigspolitiske Nævn er i Stand til — dog kun inden for snævre Grænser — at følge For-

handlingerne og naturligvis faa en Del Oplysninger, men saaledes som Forholdene nu engang er, er de afskaaret fra at tale om det; de er næsten de eneste Mennesker, som ikke har Lov til at tale om disse Ting; thi efterhaanden siver der, ikke fra det udenrigspolitiske Nævn, men paa anden Maade noget ud, idet en hel Del andre Mennesker drages ind i disse Forhandlinger. Der tales og skrives om disse Enkeltheder, men de Folk, de Medlemmer af Rigsdagen, som skulde have et Ansvar, denne snævre Kreds inden for Rigsdagen, er ikke i Stand til hverken at bekræfte eller afkræfte de Udtalelser, der fremkommer om Indholdet af Traktaterne.

Der er efter min Mening noget urimeligt i, at man paalægger f. Eks. det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer Tavshedspligt om disse Forhold. Det drejer sig jo om nogle af de Spørgsmaal, som allermost interesserer det danske Samfund eller i hvert Fald det danske Erhvervsliv, hvad naturligt er, og det maa der ikke komme noget ud om!

Jeg tror ikke, det altid er de bedste Formaaler, man har, naar man vil hemmeligholde saadanne Ting. Jeg tror, at Hemmeligholdelsen til Dels tilsigter at afskære Oppositionen, afskære Befolkningen fra at kritisere disse Forhold. Jeg for mit Vedkommende kan ikke forstaa, at f. Eks. Enkelthederne i Kulaftalen med Tyskland ikke skulde kunne offentliggøres. Jeg kan ikke tro, man fra tysk Side skulde have noget at indvende derimod, men jeg kan meget vel forstaa, at den danske Regering ikke ønsker disse Enkeltheder frem. Jeg synes, at naar man træffer Aftaler af denne Art, naar man binder det danske Samfund, som man har bundet det gennem Tysklandstraktaten, med betydelige økonomiske Ofre til Dækning af de Udgifter, der løber paa, saa har det danske Samfund, den danske Skatteyder, som skal betale, hvad det koster, Krav paa, at man ikke hemmeligholder disse Aftaler og Bestemmelser.

Mit Parti tror ikke paa, at Valutaattestsystemet kan holde ret lang Tid endnu, i hvert Fald tror vi ikke, det kan holde, uden at det i en Række Forhold vil komme til at gøre stigende Skade. Derfor mener vi ikke, den danske Rigsdag kan være tjent med gennem en Overenskomst at binde sig til at bevare det, selv i Tilfælde af, at vi skulde komme i den Situation, at vi maatte være klar over, at det var bedst at faa Systemet ombyttet med et andet. Valutaattestsystemet er en Strikke, man har lagt om Halsen paa dansk